

Gamla ordstav

Samlade av Sile.

- Ingen rädder här, sa bonnen, sprang för tvären.
- Skål, syster! sa skräddaren åt geten.
- Kurage, min pulla! sa gumman, stack honan in i väisellig.
- Jag kommer snart igen, sa härringen, höll sig fast i kvarnving.
- Liten uppsmuktan gör god island, sa skomakaren, slog lår posten med spannrummen.
- Det går ju bra som det går, sa han, som äste bakklänges.
- Det lyckas inte, sa lezaren, skulle gradda Bullarna i solvan.
- Det är samma strunt, om ni köper smör av mig eller hustru min, sa bonden,
- Mängden gör'et, sa härringen, sålde 2 styvers peporar kakaos för 1 styver.
- ska detta vara en pik åt mig, sa kadetten om öfiken.
- Det där gick t'n på knep, sa skomakaren, på honan sprang omkring honom.
- Morgens medikamenten! sa bonden, motte apotekare.
- En arman gång går du hem, ^{sat} byting, sa härringen, slog ryggen av grisen.
- Bra smakar han, och god gör han, sa prästen om supen.
- Det blir ingen sommar av, förän det här kommer ned, sa härringen, hängde sig på spjället.
- Historiskt! sa Crusenstolpe.
- Skämt åsido! sa Hedra om hummern, som var något ankommen.
- Hur många å di? sa Karl Johan om svenskarna slutad bal! sa Fristedt.
- Får jag leva å ha hälsan, så kommer jag också hit, sa Grönstrand, gick över kyrkogården.
- Ut supet, sa Wadman.
- Ruff! sa skeppogrisen, kom in i kajutan.

- Se på mig och gråt, sa pepparroten till kotasan
- Rör mig inte, eller jag skriker! sa ängvrisla till maskinisten.
- Ja, skulle ju ändå ner, sa han, som ramlade ut för trappan.
- Här ska rappas på slutet, sa muraren, gav pojken slut.
- Ja tar dom för ro skene, sa bonden, stal ävorna
- Mycket ändamålsenligt! sa skohästmästaren om katten
- Den, som väl läge! sa den tate, såg på sängkanten
- Den är legu än ha! sa pojken om beckhättan
- Det duggar jämt! sa läusman om mutorna
- Det har ingen art! sa han, som kysste systern sin
- Det känns liksom lite gråkallt! sa kärningen, såg naken på isen.
- Du är så sölig om mun, min lilla vän! sa hundan till suggan.
- D'ä inte så roga med en näve minvater!
sa skepparen, tog mått med fingrarna i sjökor
- Illa sitter du, men glömrer inte kala om'e
sa bond' till grisen, som satt fast i gäddgår'n
- Man får lov än ta sig bak, för än ta sig för
sa bullgumman.
- Nu dugas det för syndaren! sa kärningen,
satte benet i halsen.
- Nu åka vi, sa grannigubben, när han gick
- Vättnet är vätt i år, sa chorren, segla' på na
verlappen.
- Det går jäu' inte för hacket! sa bond', tog till
spaden.
- Det går efter gehör, sa tornväktar'n, lutá gal
- Du är slagen till en usling, sa tiggari'n till
utörsingen.
- Lite hamud ä' ändå hämud, sa bond', spotta
på grannens gris.
- Inte ska det fånas god vilja, sa häven, kom in i
köns huset.

- Allt på sin plats! sa Wikman, låg på ryggen i rännsten
- Tjuven har lurat mig värre än just du, sa Brannström
såg sig i spegeln.
- Då knallar två gåar, sa rospiggen, satt på grus
- Kivet ä långt, men friheten kost, sa tjuven, för
för 13:de gången i fängelse.
- Du ä lycklig du, som inte har någon balans, &
kronofogden till den fulla.
- Då han träffar säkrast på mig, ä mannen, so
modellen om artisten.
- Det där ä en knäpgoosa, det med, sa kvastgubb
såg urnmakaren arbeta
- Håit mot håit, sa gumman, då hon bet i sten
- Bättre gå än ills åka.
- Du tål väl skoj, sa tosparen, när han högg huv
det av tuppen.
- Det är lite med tocket, sa bonden, när herrsk
gick arm i arm.
- Du är rolig, min bro, sa Tranberg till grisen
- Utschlitt tug i den här! sa västgöten, tvätta
papperskrager.
- De va rätt åt lusa! sa väschötta, när hus
brann.
- Je suis votre, sa fransmannen, föä i sjön.
- Dank! sa tysken, fick en ljis.
- Det smakar ändå Karl, sa pojgan, kysste tuppen
- Tvårtom, sa kärriugen, trilla nes för trappan
- Kaffe ä bra, men nog vet jag de, som ä bättre
sa flichau, spetsa murr.
- De va mej en go tjärst, sa gumman, hade
fått åka en halomil för långt.
- Det gör du inte om, sa grisen, när pojken hog
svansen av honom.
- Jag tar ditt parti, sa hunden och åt upp maten
för katten.
- Låt mig se, sa mjölnaren, följde med kvarn vingen

- Andan Krönes verket, sa murarin, såw på takas
- Bli du Karl för din häst, så inte mig enst, sa flickan om lysningen
- I mig ska du alltid ha en far, sa bonden åt följungen
- Di båda värmer ä klär, sa gumman om löstånnde
- Makt ger mod, sa kärvingen, stängades med fjuren
- I rad, i rad! sa gumman, körde vall en kv
- Kom nu hunger och dyrt tid! sa gumman, brade tre sillar i kjölsäcken och en limpa under vardera armen.
- Hur lumsar du nu, Brunte? sa bonden, per leaslänge.
- Allting roar barn, sa amman, lät barnet falla ut genom förstret.
- Jag simmar i tårar, sa flugan, satte sig på en gråtande flickas kind.
- Snillet skaffer sig luft, sa posten, fick se e hål på sin rock.
- Jag kärmer mig liksom tillt svagare, sa lok när han blev kokt.
- Här ska man svänga sig, sa sparven, satte sig på väderflöjeln.
- Alla andra band urå brista, sa han, som hängde
- Va potatisen smakar skönt, när den är laga på de här vise, sa bonden, satte munnen från brännvinspannan.
- Värta mej den! sa klokskarn, fick en b knapp i häven.
- I dag spelte vi bra, sa orgeltraumparen
- En soldat bör säga sitt liv dyrt, sa löjt vanter, gifte sig med en rik flicka.
- Du är solig, du lör, sa Fastlags tve grisen
- Jag svarar vägen, sa länsmannen, låg i diket
- Gud styrke min spannen, sa skomakarin då han kläde lärpojken.

1851

LUNDS UNIVERSITETS
BOKHÅLLNING

10

- Nu ska vi komma överens att inte trampa varann på tårna, sa tuppen, stod i spiltan hos häst.
- Det där kan jag också, sa katten, såg katten och gjorde krum på ryggen.
- Anfåta det smiset! sa fan, när di skö' en masan.
- Välkommen i det gröna! sa fan, satte uos i masslorna.
- Den här veckan börjar trevligt, sa han, som skulle hängas på måndagen.
- Det blir väl ändå ingenting av, förän för kommes arst, sa han, som skulle hängas.
- Visitera mej, sa han, som stulit kyssen.
- Renlighet framför allt, sa pojken, kackade surkålen i sopvrån.
- Hviet är en döim, sa skomakarn, låg full hammsteneu.
- Det gick som det kom, sa rövaren, hängde i gyl.
- God båt tar körn själ, sa skepparen, styrde på b.
- Kvinns är svaga kär, som behöva bindas, sa tammbindarn, slog hustrun sin uad en turmb.
- Bräden som ärs bör, sa bonden, lyfte på hätt för boymästarens sugga.
- Det är bra att inte ha något med detta att go sa han, som såg tre personer gå med sig på sen, och själv gick sin väg.
- Det är jag, som består skjutsen, sa kär, gav gubben en fot i ändan, så att han kan utför trapporna.
- Den klokaste ger efter, sa bonden, gav undan för lokomativet.
- Konsterna ärs många, men knepen fler sa kärigen, hoppade och uos.
- Tack för i bjol, sa tiggarna, kom igf redan andra dagen.
- Här är jag herre, sa tuppen, stod på soplof.

- Man är sig själv närmost, sa han, reste f. busten och lemn under koleran.
- En god gärning får alltid sin belöning, sa flickan, släppte in sin fastman.
- Ja, det tros jag det, sa flickan på frågan, om hon ville gifta sig.
- Nu blir jag både gull och mät, sa gummna doppade gröten i braimvin.
- Det var jag tin gata än vara krokig, sa den fulle, strävade än komma hem.
- Tack och tack i evig tid, sa skräddaren, kysste skomakaren på örat.
- Låt bli mig, jag skriker, jag slår till dig med järnkädsbandet, sa flickan till gossen.
- Stark är jag inte, men sprunga kan jag, sa skräddaren.
- Åh, Gud bevars! dotra min ä väl inte någo obäke heller som hemes nåd, sa bondgumman, skulle beskriva dottern för grevinnan.
- Vänta en ögonblick, sa han, som kom igen först året därpå.
- Då va bå omkleist och löjligt, sa kärvingen som snöt sig och fick rusan; ~~hand~~ nader.
- Bättre sent än aldrig, sa kärvingen, kasta järsten efter i ugren.
- Det smaka fågel, sa bonden, slika stake där skatan satt it.
- Det var bot för loppot, sa drungen, nå prigan drumbann!
- Hygglig ungdom, sa bonden, om kärvingars.
- Här går kärvinga åt, sa pojken, kasta us sin i brunn.
- Lite nog kan göra smak, sa han, som fö igelbotten i oget.
- Man skall vara om sig, sa han, som stal 9. loscherna.

- Mannen bör kunna säga för fukosten och hustru för middagen, sa han, som gifte sig med uyt döttern.
- Kärderna göra inte mannen, sa tjuren, som enda lyckades stjäla besten och väst.
- Likan mot lika, sa tjuren, satte handklovar på lämsmannen.
- Bättre sent än aldrig, sa han, som blev korfirassad, när han gifte sig för andra gången.
- År den som äras bör, sa kärningen, nej för skampålen.
- Bjöd de andra herrarna, sa sjömannen och terättnet.
- Det ska gå på fem minuter ... å en kvart, sa åkarn, erbjöd sig å kosa två blå posten.
- Klång i dukaten! sa kögarin, slog kärningen disken.
- Tvi tusan, va du å lik min kärning, sa bou am apen.
- Gud styrke våra vapen, sa skräddarin, slöt med präsjärnet.
- Gud bevar oss alla tretton, sa krukmakaren förde tolv krukor över sjön.
- Det kommer ändå igen, sa gumman, gav guse gläsk.
- Tiderna äro ombytliga, sa borgmästaren tjänstgjorde som khandrakt.
- Julhälgan ska firas, sa han, som köpte en bönbok och två karnor brännvin.
- Kom Lång, sa gumman, hade en kort mar.
- Å de någon döid, så kom fram! sa mur när stämningen rånla.
- Elände på elände, sa tiggargubben, för tiggargumman.
- Vi träffas hos buntmakarn, sa räven till vargen.

8.
 »Bäst att tåga!» sa' han, som sagt
 allt vad han visste.

»Den där råd lyder, är vis!» sa'
 pojken, stal på uppmaning av far
 sin.

»Det brukas så olikal!» sa' pojken,
 när prosten hälsa på'n.

»Det går en 'oro genom tiden!»
 sa' urmakarn, blev bysatt.

»Det går så länge det går!» sa'
 bond' laga fickuret.

»Det härdar kroppen!» sa' han,
 som åt »stålgt» bröd.

»Det lägger jag mej inte il!» sa'
 bond', när kamraten föll i drankka-
 ret.

»Det ska' vara hov me't!» sa' Steg,
 sålde hästkött.

»Det är fåfängt att spjärna mot
 udden!» sa' skomakarn, stack sig av
 sylen.

»Färdig är jag!» sa' halt-Jan.

»Hellre hade jag varit gemen!»
 sa' bond' blev vald till nämndeman.

»Här ska' bli andra bullar!» sa'

bagarn, stekte katten i ugnen.

»Jag skulle ändå ner!» sa' han,
 som ramla utför trappan.

»Jag tar det här lilla benet!» sa'
 prästen, tog fårbogen.

»Slut med vissla!» sa' bond' tappa
 läppen.

»Så är det!» sa' bond' gjorde ett
 ämbar.

»Du är min vän!» sa' snickarn
 till katten, dängde hyveln efter'en.

»Betalt som kvitt'ras!» sa' skoma-
 kar Lärka.

»Det var mej en god lätnad!» sa'
 bond', när hustrun kom in på vat-
 ten och bröd.

»Det är inte borta för det!» sa'
 käringen, kasta mjölet under bordet.

»Nu är jag väl utel!» sa' han, som
 var inestängd.

»Livet är en dröm!» sa' han, som
 dog, innan han blev född.

»Nog ger vår Herre till en sup,
 men ta' mej dalern, det räcker till ett
 förklädsband!» sa' käringen.

»Ombyte förnöjer!» sa' skraddarn,
 kysste hustru sin.

»Skyldra rrr!» sa' doktorn vid
 mönstringen.

»Skördetiden är snart inne!» sa'
 tjuven, gick förbi kåltäppan.

»Beslut och handling äro ettl!» sa'
 domarn, utskrev utslaget.

Det var god sanning, sa knekten, då han
 ljög.

*
 Den, som har tur, behöver intet vett.

*
 Den, som står på lur, får gärna höra
 sin egen tur.

*
 Som du bäddar, så får du ligga.

*
 Lova är bra, men hålla är bättre.

*
 Sådan lön, sådan präst.

*
 Ingen gröt att grina åt.

*
 Äter du, när du går, så gråter du på
 hemvägen.

*
 »Hopp i doppet», sa Borrigen, när han
 anhölls för lösdriveri.

*
 »Stilla, Bläsa, annars byter ja bort dej»,
 sa bonden till sin ostryga häst.

*
 Är det sanning, så är det för illa, men
 är det lögn, så är det en ful lögn.

81

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

William Lenzertz

MEMBER OF SWEDEN'S WRITERS' ASSOCIATION

LINDERÖD

HÄLSINGBORG

1851
Kär Redaktör!
Kärnet har jag något utsända en
öfversigt gamla ordtår för Folkmanen
& Folktankar. Hicdes har jag endast
erhållit 4:1 av tidskriften för 1916. Har
det kommit flera häften? Jag får
i så fall be om dem. - Takness för
outgående svar angående bilagda
och eventuella retur.

Högaktningfullt
Hälsingborg, 10/16 1851
William Lergelt